

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 644/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED], zastúpených JUDr. Ing. Miroslavom Čipákom, advokátom, Vazovova 9/B, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 D 748/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. augusta 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 D 748/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd okresnému súdu uložil príkaz konať, a žiadajú priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 eur každému z nich.

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplynul nasledujúci stav veci:

V dedičskej veci po poručiťke [REDACTED] [REDACTED], zomrelej [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „poručiťka“), príslušný notár rozhodol o zastavení dedičského konania pre nemajetnosť poručiťky. Sťažovatelia ako dedičia po poručiťke napadli uznesenie o zastavení dedičského konania odvolaním podaným 13. júla 2020. Na výzvu okresného súdu sťažovatelia podali 5. augusta 2021 vyjadrenie k podaniu [REDACTED]. Sťažovatelia sa 18. mája 2021 obrátili na okresný súd so žiadosťou o informácie o stave konania, okresný súd odpoveďou z 22. júna 2021 oznámil, že súdny spis bol zákonnému sudcovi pridelený 16. februára 2021, následne sa vykonávali

úkony spojené s doručovaním vyjadrení stranám konania. Sťažovatelia podali 22. júna 2022 sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní, na ktorú okresný súd neodpovedal.

3. Ústavný súd po podaní ústavnej sťažnosti zistil, že o odvolaní podanom sťažovateľmi nebolo dosiaľ rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti argumentujú, že okresný súd porušil nimi označené práva svojím postupom v napadnutom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

6. Ústavný súd, skôr ako pristúpi k ústavnoprávnemu prieskumu tejto veci, musí skonštatovať, že podaná ústavná sťažnosť napriek tomu, že bola spísaná advokátom, nespĺňa po obsahovej stránke kritériá podania vykonaného advokátom ako kvalifikovanou osobou znalou práva a absentuje v nej akákoľvek ústavnoprávna argumentácia. Napriek uvedenému nedostatku ústavný súd, zvoliac materiálny prístup k ochrane ústavnosti, zhodnotil postup okresného súdu v kontexte označených práv sťažovateľov na podklade ich tvrdení.

7. Vo vzťahu k posúdeniu primeranosti dĺžky napadnutého konania ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

8. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd neidentifikoval žiadne okolnosti svedčiace o právnej, resp. faktickej náročnosti veci.

9. Z hľadiska povahy veci a jej významu pre sťažovateľov typovo nejde o konanie, v ktorom súd musí konať obzvlášť starostlivo a promptne (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých), ide o dedičské konanie, pričom ani sami sťažovatelia nekonkretizujú, aký význam má pre nich napadnuté konanie.

10. Z hľadiska správania účastníkov konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo možné dĺžku konania pripísať sťažovateľom. Sťažovatelia sa o stav konania opakovane zaujímali.

11. Celková dĺžka napadnutého konania od podania odvolania 13. júla 2020 presahuje dobu 2 rokov a 4 mesiacov na jednom inštančnom stupni. Takáto dĺžka konania nie je optimálnou, okresný súd za toto obdobie však nebol absolútne nečinný, vykonal úkony spojené s doručovaním odvolania

a vyjadrení k nemu, avšak ďalej o veci nekonal a meritórne nerozhodol. Ústavný súd tu poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020, I. ÚS 461/2021), obzvlášť ak sa porušenie tohto práva namieta v konaní, ktoré z hľadiska svojho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch.

12. Okrem toho ústavný súd zohľadnil aj dôsledky pandémie ochorenia COVID-19, ktoré sa nepochybne dotkli priebehu napadnutého konania. Obmedzenia, ktoré si vyžiadala pandémia COVID-19, môžu mať nepriaznivý vplyv na vybavovanie vecí vnútroštátnymi súdmi, hoci to v zásade nemôže zbaviť štát všetkej zodpovednosti za nadmernú dĺžku predmetného konania (sťažnosť vo veci Q and R proti Slovinsku, č. 19938/20, rozhodnutie z 8. 2. 2022, § 80).

13. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru ESĽP, z ktorej vyplýva, že dĺžka konania v civilných veciach v trvaní dvoch až troch rokov na jednom stupni všeobecného súdnictva je v závislosti od povahy veci akceptovateľná a nie je v rozpore s právom na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri Humen v. Poľsko, rozsudok ESĽP z 15. 10.1999, sťažnosť č. 26614/95, body 58 a 69).

14. Z uvedeného vyplýva, že dĺžka napadnutého konania nie je optimálna, avšak z pohľadu ústavného súdu, zohľadňujúc individuálne okolnosti prípadu, ešte nedosahuje intenzitu spôsobilú zasiahnuť do sťažovateľmi označených práv. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

16. Napokon ústavný súd poznamenáva, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik priet'ahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľom, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložili ústavnému súde novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu